

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5, I. nadstr., upravništvo pa ravnoram spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Ljubljanski Grad v prihodnosti.

Slovenska „Ljudska stranka“ je do cela preverjena, da dobi ob prihodnjih volitvah večino v ljubljanskem občinskem zastopu. Spričo tega je njen načelnik že izdelal protinačrt glede Ljubljanskega Gradu. Iz obsežnega spisa naj posnamemo nastopne točke:

1.) Popravljati se ne sme na poslopju ničesar; dokler je božja volja, naj poslopje stoji; sicer naj se pa zruši.

2.) Vse grajsko zemljišče se zagradi z dva metra visokim zidom, in sicer iz važnih vzrokov, ki so navedeni pozneje. V zidu so samo ena vrata in to konec Dijaških ulic. Proti vrhu bodo vodile stopnice, po katerih ne bo smel nihče hoditi, ampak se samo dričati po kolenih. Ob vsaki deseti stopnici bodi pot zaprta z avtomatično žično ograjo, ki se odpre le tedaj, ako vrže romar 20 vinarjev v pušico. Denar je namenjen za maše v grajski kapelici sv. Jurja. Maše smejo darovati le stolni kanoniki, ki dejansko delujejo pri katoliški organizaciji.

3.) Mašujočim kanonikom se napravi od Šenklaža do vrh Gradu zračno vzdigalo na vreteno. Vlekli pa bodo kanonike davkoplačevalci iz Kurje vasi za nagrado 30dnevnih odpustkov.

4.) V severnem stolpu se obesi „večni zvon“. Bingljanje naj se poveri Trnovčanom, kolikor jih še ni zapisanih hudiču in liberalcem.

5.) Okoli Gradu se nastavi dvanajst topov, kršenih po apostolih. Vsak top bo imel svojo nalogo. „Peter“ bo streljal ob hudi uri, „Pavel“ vselej, kadar pojdejo Premilosti južinat k nunam, „Simon“ ob srečnih zmagah katoliških kandidatov, „Andrej“ bo pokal ob veselicah raznih krščansko-socialnih in katoliških bralnih in „izobraževalnih“ društev, „Jernej“ bo bruhal ob srečnem porodu v hiši kakšnega katoliškega veseljaka, „Tomaz“ bo grmel tudi ponoči in budil zaspane karmelitarice na Selu k molitvi itd. Streljanje in smodnik morajo oskrbeti še neokuženi meščani šentpeterskega predmestja.

6.) Iz gozdov na Gradu je iztrebiti vse ptice, da ne bodo motile obiskovalcev v pobožnosti. Prizanešeno pa bodi nočnim pticam, krokarjem, sovam in čukom.

7.) Visoki zid okoli Gradu bodi zgrajen v namen, da odvrta ljudi od posvetne nečimernosti in jim olajšuje skrivnostnosladko premišljanje v samoti.

8.) Notranja uredba Gradu naj se prepusti premil. škofu.

9.) Vendar je treba vnaprej pripraviti stanovanj za vsakovrstne redovnike in redovnice, ki bi hoteli osrečiti Ljubljano. Grad bodi tudi varno zavetišče vsem preganjenim vernim ovcam in kozlom, kakor so brat Fridolin, Bezeljak, Šlamberger i. dr. Prejšnje samotne ječe

so namenjene Marijinim devicam, ki ne bodo pokorne svojim dušnim pastirjem. Ustanovi se knjižnica sv. Gregorija, muzej svete inkvizicije, galerija čudežev, ki so se godili po kranjskih cerkvah v dobrih starih časih itd.

10.) Gozdno drevje naj se iztrebi in ves Grad naj se nasadi s koristnim krompirjem in zeljem.

11.) Na vrhu naj se postavi tritisoč metrov visoka železna kranjska klobasa; po njeni votli sredini naj vzdiguje „lift“ kanonike v restavracijo, od koder se vidi do Rima in Sarajeva.

B.

Zdravilo.

Monolog koroškega Slovenca.

Bolan sem, prav hudo bolan,
a vendar smeje mi srce se,
ker vem, da kmalu pride dan,
ki zdravje, srečo mi prinese.

Zdaj še trpim, še zdaj trpim,
še zdaj me nemška mora tlači,
a vendar se že veselim,
ker vem, da kmalu bo drugači.

Pa saj je bil že zadnji čas,
že bila sila je velika.
A čul je moj obupni glas
Bog in poslal mi je zdravnika.

Kar nujno sem potreboval,
dočakal vendar sem: zdravila.
Recept pa Šusteršič je dal:
Štatistika me bo rešila.

Dvojna pravica.

Predsednik sodišča pregleduje zapore in vpraša prvega kaznjenca: „Zakaj ste zaprti?“

„Ubil sem krčmarja, ker mi ni več hotel dati žganja,“ je odgovoril zločinec samozavestno.

Predsednik: „Koliko ste pa dobili?“

Kaznjenc: „Štiriindvajset ur!“

Predsednik: „Kako to, da tako malo?“

Kaznjenc: „Zapisan sem v Marijino družbo, in gospod župnik so mi naredili dobro izpričevalo!“

Nato vpraša predsednik drugega kaznjenca: „Zakaj pa vi sedite?“

Kaznjenc: „Ker sem ustrelil zajca na svojem svetu!“

Predsednik: „Koliko ste dobili?“

Kaznjenc: „Štiriindvajset dni!“

Predsednik: „Čigav je lov, kjer ste ustrelili zajca?“

Kaznjenc: „Grofov!“

— Zdaj naj pa še kdo reče, da pri nas ni nobene pravice! Celo dvojna je!

Sršen.

Tempora mutantur.

„Tóth nem ember! Kaj je Tóth?
Bedasta žival je,
jaz pa sem njegov gospod!“
Oger se smejal je.

Prej se bahal je tako,
zdaj pa ta sramota!
Za ministra se celo
mu vsiljuje Tótha!

Moli in delaj!

Delali naj bi seveda mi, oni pa molili — nam svojo vedno prazno malho pod nos.

F. Pl.

„Dober tek!“

Da bi imel mir pred liberalno nevoščljivostjo, si je naročil škofjeloški župnik Šinkovec za letošnje postne kvatre samo pet tucatov želv. Primanjkljaj morajo nadomestiti vsi polži izpod Ljubnika, ki se zaman slinijo za milost.

B.

Dobre sanje.

Trije potujoči rokodelski pomočniki so si kupili za svoje zadnje novce srečko. Sreča jim je bila mila, dvignili so njih številko in rokodelci so dobili lepo vsoto denarja.

Ker pa niso bili vplačali vsi enakega dela, so se jeli ob razdelitvi prejetega denarju hudo prepirati. Naposled so se zedinili in naredili pogodbo, da naj dobi ves denar tisti, kateremu se bode nocoj sanjalo, da je bil najbogatejši izmed njih.

Drugo jutro je pričel krojač pripovedovati svoje sanje takole: „Sanjalo se mi je, da sem stal poleg velikega travnika, koder so sušili pokošeno travo. Vse te bilke so se izpremenile v šivanke, jaz pa sem šival vrečo tako dolgo, da sem porabil vse šivanke. Ko sem sešil ta velikanski žakelj, se mi je napolnil s samimi zlati.“

Nato je pripovedoval čevljar: „Meni se je pa sanjalo, da sem stal ob morju in vsa ta neizmerna voda se je izpremenila v črnilo. Jaz pa sem bil tako bogat, da sem porabil vse to črnilo, še preden sem zapisal vsoto svojega premoženja.“

„In meni se je sanjalo,“ je pričel kovač, „da sem bil prosjak brez krajcarja v žepu in sem vaju dva zavidal zaradi vajinega velikanskega bogastva. Premagala me je zavist, ubil sem vaju obadva in vama vzel premoženje.“ To rekoč jo je zviti kovač naglo popihal z dobitkom.

Fr. P.

Postna.

Minil predpust je, čas veseli
za lahkoživi mladi svet;
plesalci so se iznoreli
ter pametni postali spet.

Čas postni, čas pokore tu je:
zdaj godci dremljejo doma
in v cerkvah se prepoveduje
vse, kar po mesu duh ima.

A to kristjanu ni še dosti,
da v postu več ne je klobas,
potrebno je, da strada v postu
in opusti vsak „kratek čas“.

Vklonite se tedaj pokori,
predpustni veseljaki vi,
če hočete, da v raju gori
s pastirji boste se sešli!

Ves lišp svoj cerkvam poklonite,
s pepelom potresite se,
s solzami grehe si perite,
molite in postite se!

A kar pristradate, vse dajte
v cerkvene lačne pušice,
prodajte še pol borne bajte,
predobre brumne dušice!

Gospod že znajo narediti,
da vsak dar se obrne prav,
da njim se treba ni postiti,
naj vam ne beli praznih glav!

Saj, kdor v verige druge deva,
sam ne poskuša jih nikdar:
zato naj nihče ne zahteva,
da kmeta bi posnemal far!

Sršen.

Koristen svet.

Trije usmiljeni bratje so izdihnili
svoje črne duše, ki so koprnele po ne-
beškem kraljestvu. Ponižno so potrkale
na rajska vrata.

„Kdo je božji?“ se oglasi sveti
Peter.

„Troje usmiljenih bratov želi presto-
piti nebeški prag,“ mu odgovore.

„O, le sedite na zgornjo stopnico
pa se pokorite, ker se na zemlji niste
zadosti!“

Klavrno so počenili pred vrata.
Kmalu so prisopihale po zraku štiri
usmiljene sestre ter želele v sveta nebesa.
Toda svetemu Petru so se zdele tudi one
premalo izpokorjene; poslal jih je po-
karjat se na stopnicah. Da pa ne bi bile
usmiljenim bratom v pohujšanje, jim je
vrtar odkazal najnižjo stopnico.

Tisti čas pa je bila huda vojska in
pred nebeške duri je pridrevilo na konjih
troje ustreljenih huzarjev; s škornji in
karabinci so tolkli po vratih, kar se je dalo.

„Kdo pa tako razbija?“ se je oglasil
stari Peter.

„Trije huzarji! Odpri nam hitro,
stari civilist!“

Prestrašeni Peter je odprl in spustil
huzarje v kraljestvo božje; usmiljene
sestre in bratje pa so začeli moliti še
pobožneje.

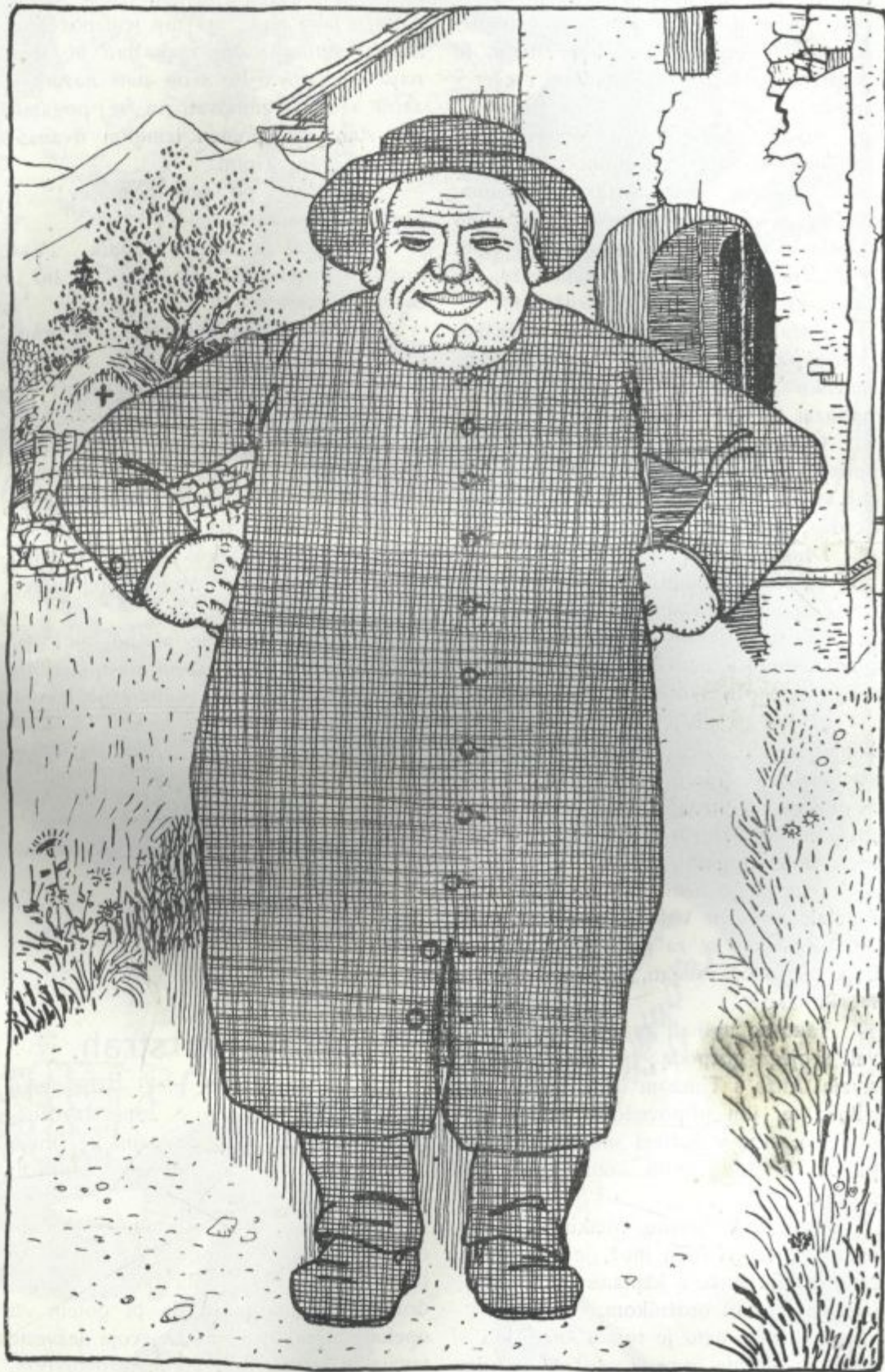
Vkratkem je prifrčalo nekaj črnega
po zraku. Bil je zviti jezuit; vprašal je
brate in sestre, kaj čakajo; in povedali
so mu, da jih je sveti Peter poslal na

diljico, arogantnim huzarjem pa je dovolil
noter.

Jezuit pa je dejal: „Huzarji so na
konjih prišli v nebesa; nas je dva para,
usmiljenih sestra pa tudi toliko: zaja-
hajmo torej vsak eno!“

Vsi so bili zadovoljni s tem pred-
logom. Ko je sveti Peter skozi ključav-
nico zagledal to čudno kavalkado, je ves
osupel odprl usta in vrata, koprneča
osmerica pa je naglo smuknila v raj.

Moro.

Preučeno.

„Svoj prihodnji pastirski list nam namerava ljubljanski škof spisati tako „učeno“, da ga ne bo treba umeti živemu krstu, niti samemu profesorju Knificu!“

Gospodovi škornji.

V soboto popoldne se je napatil Topoličev Anže k svojemu prijatelju čevljarju Škrbinovemu Tinetu. Jezen je bil, da je vse vrelo v njem. Njegova Metka, najbrhkejša deklica v fari se je bila zapisala v Marijino družbo in od takrat ni marala nič več slišati o Anžetu. Sumnil je, da mu štrene ne meša nihče drugi, nego mladi kaplan Janez.

„Hudiča, le čakaj kaplanče, navijem ti uro, da ti preidejo skomine in da boš pomnil, kdo je Topoličev Anže in kaj se pravi meni v zelje hoditi,“ je neprenehoma kletel Anže pri čevljarju Tinetu. In dogovorila sta se, da pojmeta zvečer v zasedo.

Ko se je stemnilo, sta se skrila pod sosedovo hruško. Proti polnoči sta videla črno postavo pod Metkinim oknom. Nekdo je potrkal, okence se je rahlo odprlo in črna postava je zlezla v hišo.

„Vrag črni,“ je zašepetal Anže, „le čakaj, kmalu storim svojo dolžnost!“

Počakala sta še nekoliko za hruško, potem pa je zlezel Anže skozi okno, le nalahko priprto, in se v kratkem zopet prikazal ter dal Tinetu par škornjev.

Čevljar je užgal žveplenko in takoj spoznal svoje delo, rekoč: „Lej ga šmenta, saj so res škornji gospoda Janeza, tako gotovo, kakor sem mu jih naredil jaz sam.“

Drugo jutro, v nedeljo, pa je imel gospod Janez pridigo o fantovanju in o šesti zapovedi. Glas mu je bil ves hripav in zamolkel; farani so občudovali njegovo vestnost in vnetost, ker opravlja svojo dolžnost, akotudi je tako bolan . . .

„Dobrega gospoda imamo!“ so si kimali backi. „Glejte, kako so prehlajeni, pa vendar ne ležejo v posteljo, ampak se mučijo in trudijo za zveličanje naših grešnih duš! Da bi nam jih ljubi Bog le še dolgo ohranil!“

„Kje so se neki tako prehladili?“ so šepetale pobožne babnice.

„Žrtvujejo se za poklic. Za vsakega bolnika ponoči vstajati, kaj mislite, da je to kar tako?“

Tako so ugibali župljani in pomilovali svojega gospoda; po maši pa se je smejal Anže s Tinetom in tovariši v gostilnici ter jim pripovedoval mično dogodbico, ki jo je doživel snoči. Na nogah pa so se mu svetili konfiscirani lepi škornji.

Toda tudi Svetlin, Metkin oče, pobožen in cerkvi vdan mož, je zvedel, da se postavlja Anže s kaplanovimi škornji, in ga je ovadil orožnikom.

In kmalu nato je romal Anže doli v mesto in škornje je nesel v rokah, za njim pa je stopal žandarm.

V mestu pa se je zasukala vsa stvar tako, da so strmele vse tercjalke. Škrbinov

Tine je prisegel, da je naredil škornje gospodu Janezu, gospod Janez so izjavili, da so jih podarili Anžetu in Svetlinov oča so morali molčati. Anže pa se židane volje vsako nedeljo in vsak praznik postavlja s svetlimi škornji zaljubljenega gospoda Janeza.

Satyr.

Ponesrečeno pogajanje.

Lakomen mesar se je ob svojih kupčijah neizmerno pogajal in odkrhal. Nekoč je prišel k izpovedi. Grehi so bili najbrže jako hudi, ker mu je izpovednik naložil štirinajst dni vsak dan po dvanajst očenašev. Po svoji stari navadi je začel mesar vzdihovati in se pogajati, češ, star sem, preden izmolim dvanajst očenašev, že zaspi!

„Narediva po šest očenašev!“ je predlagal gospodu.

„Ne!“ ga je zavrnil župnik. „Vaši grehi so preveliki! No, naj pa bo le deset očenašev!“

„Nič drugače kakor šest!“ se je branil grešnik.

„No, naj jih bo samo osem!“ je zopet odnehal duhovnik.

„Niti enega čez tri pare!“ je vztrajal mesar.

Izpovednik je jezno potegnil zastor. Ko pa je slišal, da odhaja pregrešna ovca, jo je brz poklical nazaj in ji dejal:

„Pa naj bo, no! Molite torej le šest očenašev!“

„Iz najine kupčije ne bo nič!“ pa mu je odgovoril razdraženi grešnik srdito. „Prej niste hoteli vi, zdaj pa ne maram jaz! Adijo!“

L.

Lep zgled.

Župnik: Punca, zakaj nisi podpisala zakonske pole?

Mica: Veste gospod, jaz se ravnam vedno po vaši kuharici.

Pik.

Opravičen strah.

Trdoglav: Čemu neki farji tako brusijo pete za podpise zoper razdružljivost zakona? Saj se sami ne smejo ženiti in nimajo torej ničesar opraviti z zakonskimi ženami!

Bistroglav: Pa še mnogo imajo opraviti z njimi, mnogo! In strašno se boje, da bi se odobrila postava o razdružljivosti zakona in da bi potem vsi opeharjeni zakonski možje svoje nezveste tercjalke poslali njih črnim zapeljivcem. Tako bi nastala po naših župniščih strašanska gneča in stiska! Te nesreče se branijo z vsemi štirimi.

Ščipar.

Telefonska in brzojavna poročila.

Kremona, 13. marca. Ljubljanski škof Jeglič je pisal tukajšnjemu škofu Bonomelliju, naj bi mu poslal vsaj en iztis svojega pastirskega pisma, ker hoče priporočati ločitev cerkve od države na Kranjskem. V pismu je podpisan tudi neki dr. Šusteršič kot Jegličev adlatus. Pismo vzbuja tukaj silno senzacijo.

Jesenice, 15. marca. Zabukovec se je obesil, ker mu je Luckmann odpovedal prijateljstvo. Med obema zaveznikoma se je vršil silno pretresujoč prizor, ko sta zvedela izid volitev. Luckmann jih je belil Zabukovcu, da si ne upa zdaj pogledati poštenemu človeku v obraz, ker je klerikalnonemško zvezo porazila tista stranka, o kateri je Zabukovec prezirljivo govoril, da niti ne računa z njo. Zabukovec je obupal, da bi še kdaj zmagali klerikalci na Jesenicah. Zato je danes zjutraj ob osmih obesil politiko in sam sebe na klinec. Luckmann mu je kupil velikanski venec z nemškimi trakovi. Vse se temu čudi, še bolj pa, ker je dal Luckmann v viden znak žalosti svojega psa črno prebarvati.

Kranj, 13. marca. Tukajšnji davčni urad je vprašal ljubljansko kreditno banko, če bi hotela prevzeti v depozit več tisoč kron, ki jih je prejel davčni urad za draginjske doklade učiteljstvu, in se noben učitelj noče zanje oglasiti v kljub vsem prijaznim pozivom.

Kamnik, 13. marca. Naš dekan je odredil, da morajo kateheti po vseh župnijah ustanoviti tridnevni brezplačni učni tečaj za analfabete, da se nauče podpisavati svoja imena na protestne pole proti ločitvi zakona. Katoliška knjigarna je poslala na škofov račun pol vagona papirja, peres in črnila. Prihodnji teden ne bo tu nobenega analfabeta več. Živeli naši dobrotniki in razširjevalci kulture! Več hvaležnih kmetov.

Poslano.

Glede notice „Korenjaški zob“ v predzadnjem cenj. listu, blagovolite po § 19. tisk. zak. sprejeti v prihodnjo številko „Ose“ sledeči popravek.

1.) Ni res, da je moj stroj vrhniškega vlaka vsled privezanega Janeza Molka stal kakor pribit, res, pa je, da sem peljal še poldrugi meter dalje.

2.) Ni res, da so se kolesca mojega stroja jela pomikati počasi, res pa je, da so se vrtela precej naglo, četudi niso mogla naprej.

Z odličnim spoštovanjem

Ožbe Schnell,

strojevodja vrhniške železnice.